

ת"פ 3966/04/15 - מדינת ישראל נגד עאמר אלאעסם

בתי המשפט

בית משפט מחוזי באר שבע

ת"פ 3966-04-15
01 פברואר 2016

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

עאמר אלאעסם

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

מכתב האישום המתוקן עולה, כי ערן פלורמן ואיתי בוכריס (להלן: "ערן, איתי או המתלוננים") הם בעליה של חברת בנייה, אשר בנתה בחודשים אוקטובר 2014 - מרץ 2015, בשכונת נווה נוף בירוחם (להלן: "אתר הבנייה"). הנאשם פנה למתלוננים והציע להם להעסיקו כשומר באתר. בהמשך, יצר עימם קשר טלפוני במספר הזדמנויות, וטען כי באתר הבניה מתבצעות גניבות ונגרמים נזקים. לבסוף הסכימו המתלוננים להעסיק את הנאשם בשמירה על שני בתים, ובתמורה שילמו לו שכר חודשי בסך 1,800 ₪. במהלך חודש דצמבר, כאשר החלו לבנות בית שלישי, שילמו המתלוננים לנאשם שכר חודשי בסך 2,200 ₪. בסוף חודש ינואר 2015 סיימו המתלוננים לבנות בית אחד מהשלושה, ובתאריך 20.2.15 נפגש ערן עם הנאשם באתר הבניה לצורך תשלום שכר חודש פברואר, שילם לו 1,800 ₪, והסביר, כי הוא משלם עבור שני בתים בלבד משום שבניית הבית השלישי הסתיימה. הנאשם צעק על ערן, באומרו: **"למה לא הודעת לי, אני שומר שם כל לילה, אתה חושב שאני פראיר שלך, עכשיו אני אראה לך"**, נכנס לתוך שלד הבית, הורה לפועלים להפסיק לעבוד, נטל פטיש, איים לשבור את השלד, ואמר לערן: **"עכשיו אתה כבר לא תשלם 2,000 ₪ אתה תשלם יותר"**. ערן שחשש כי הנאשם ישבור את קירות השלד, שילם לו 2,200 ₪.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו תוקן כתב האישום לנוסח הנ"ל.

לא הושג הסדר לעניין העונש.

לנאשם אין הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 26 נשוי ואב לילד בן שנתיים, מתגורר בפזורה הבדואית הסמוכה לירוחם, סיים 12 שנות לימוד במגמת מכונאות רכב. לדבריו, לאחרונה רכש חנות בשוק בבאר שבע ומתכוון למכור אביזרים

לטלפונים ניידים. בעבר עבד במספר מקומות, אך לא שמר על רצף תעסוקתי. הוא חייב כסף לבנקים ולביטוח הלאומי. משפחתו מונה הורים ו-12 אחים, עימם הוא ביחסים טובים, ואיש מהם אינו מעורב בפלילים. הוריו אינם עובדים, וכך גם אשתו.

באשר לעבירה טען, כי קיבל תשלום עבור שני בתים ולא שלושה, עליהם שמר בפועל. לדבריו, במהלך העסקתו התאמץ לבצע עבודתו היטב, ובעת העימות, רק דחף מספר בלוקים, אשר היו רטובים ונשברו, ודרש באופן תקיף ואגרסיבי את הכסף המגיע לו. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, וכיום הוא מבין שהיה עליו להתנהג אחרת, וכי גם במצבים בהם הוא חש קורבן, ניתן לפעול בדרכים חלופיות.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אימפולסיבי, מרוכז בצרכיו ורצונותיו ומתקשה לשקול מעשיו ודרכיו. עם זאת, ניכר כי ההליך המשפטי ותוצאותיו גרמו לו להבין כי פעל באופן שגוי ומוטעה, וכיום מבין את הבעייתיות במעשיו, הגם שרק באופן שטחי, ונעדר אמפטיה.

נוכח מאפייניו אישיותו הדלים, אין מקום לשקול המלצה טיפולית. על כן ממליץ שירות המבחן על גזירת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב"כ המאשימה עותרת להשית על הנאשם מאסר בפועל, במתחם ענישה שבין 8-18 חודשי מאסר. הערך החברתי שנפגע הוא כבוד האדם וזכותו להלך חופשי, וכן ביטחונם האישי של המתלוננים, וזכותם לשלמות גופם ורכושם.

לטענתה, מדובר בתופעה קשה שהפכה למכת מדינה. בריונים המטילים אימה על בעלי עסקים, אשר מתקשים לעמוד בפני האיומים על פרנסתם וחייהם. לכן, לטענתה, על העונש להעביר מסר ברור, לספק הגנה לבעלי העסקים ולמגר את התופעה.

יש להביא בחשבון את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, שבירת קירות השלד, הפגיעה ברכושו ובשלוחות של המתלונן, הטלת האימה ואילוץ להיכנע לדרישותיו. עוד עותרת היא, לשקול את הרתעת הרבים, נוכח מצוות בית המשפט העליון, להחמיר בעונשם של אלה הנוהגים בבריונות ואלימות כלפי זולתם. אשר לרף על המתחם, עותרת ב"כ המאשימה לעונש באמצע המתחם, נוכח האמור בתסקיר, והעדר המלצה טיפולית.

ב"כ הנאשם עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהסתפק במאסר לריצוי בעבודות שירות. לטענתו, בעת הצגת ההסדר לא עתרה המאשימה לעונש מאסר בפועל, וטענה זאת לראשונה, רק בשלב הטיעונים לעונש. הוא הפנה לתיקון המשמעותי שבכתב האישום, אשר עתה בסמכות בית משפט השלום. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען, כי אין מחלוקת שהנאשם עבד באתר, ורק כשלא קיבל את שהובטח לו, פעל כפי שפעל, וכיום הוא מביע צער וחרטה על מעשיו. זו הסתבכותו הראשונה בפלילים, והוא גם שהה למעלה מחודש במעצר, ולאחריו תקופה ארוכה בתנאים מגבילים.

הנאשם הבטיח כי לא יחזור על מעשיו.

הערך החברתי הנפגע הוא שמירה על שלווה חיו, ושלמות קניינו וגופו של הפרט.

מידת הפגיעה בערך היא בינונית. הגם שאין הדעת נוחה מנסיבות ההתקשרות, אין מיוחסת לנאשם עבירה בגין. ההתנהגות הפלילית מקורה באיומים על המתלונן, אשר שינה את שכרו של הנאשם, באופן שלא תאם את דרישות הנאשם. מדובר באיום ברף חומרה גבוה, באשר הנאשם גם אחז בפטיש וביקש לשבור את הקירות, דהיינו לממש את האיום, ולא הסתפק בדיבורים בלבד.

מדיניות הענישה הנוהגת:

ע"פ 7538/11 ג'קי גיגי נגד מדינת ישראל (8.1.12) - בית המשפט המחוזי השית על המערער שמונה חודשי מאסר, לאחר שהורשע על פי הודאתו, בביצוע שתי עבירות של דרישת נכס באיומים, תוך שימוש בנשק קר, והיזק בזדון. המערער נכנס בלילה לחנות, ואיים באמצעות מזלג על המתלוננת, שתמסור לו את כספי הקופה בסך 900 ₪, ואת מכשיר הטלפון שלה, ושבר את האינטרקום בחנות. המערער צירף תיק נוסף בגין עבירות איומים והטרדה באמצעות טלפון, ותיק בגין החזקת סם לצריכה עצמית, והענישה התייחסה לכלל התיקים. ביהמ"ש העליון מצא כי העונש שהוטל הולם, נוכח חומרת העבירות.

ת"פ 52344-12-13 (מחוזי באר שבע) מדינת ישראל נגד תיקוה (2014) - בית המשפט המחוזי השית על הנאשם שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בגין עבירות של דרישת נכס באיומים והיזק בזדון. הנאשם הגיע לבית המתלונן כדי לגבות חוב כספי עבור חברו. במהלך הביקור איים הנאשם על המתלונן באמצעות פצירה, כדי לקחת ממנו את הטלפון הנייד, וכשיצא, בעט בדלת הדירה והותירה עקומה. לנאשם עבר פלילי שאינו מכביד, ותסקיר שירות המבחן המליץ על עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בקביעת המתחם שקלתי את נסיבות האירוע, פנייתו לפועלים להפסיק עבודתם, ורצינות האיום כי יהרוס את הנכס, אשר לווה גם בתפיסת פטיש. מאידך, שקלתי כי מדובר באירוע ספונטאני, ובסופו של יום לא נגרם נזק. בשים לב לכך ולעמדת הפסיקה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 - 14 חודשי מאסר.

בקביעת הרף בתוך המתחם שקלתי לקולא את גילו הצעיר, העדר עבר הפלילי, הודייתו, והחיסכון בזמן השיפוטי ובהעדת המתלונן. מאידך, הנאשם אינו מתאים להליך טיפולי מה שמגביר את מסוכנותו לעתיד, ולא הביע אמפטיה כלפי המתלונן. בשים לב לכך, אני סבורה כי על העונש להיות חמור יותר מהרף הנמוך של המתחם. מטעם זה, לא ינוכו ימי המעצר מתקופת המאסר. על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, החל מיום 17.2.16 במרכז יום לקשיש בירוחם.
2. שלושה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירת אלימות.
3. הנאשם יפצה את המתלונן בסך 5,000 ₪, אשר ישולמו ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 500 ₪ כל אחד, החל מתאריך 1.3.16 ואילך. פיגור באחד התשלומים, יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום, כ"ב שבט תשע"ו, 01 פברואר 2016, בנוכחות הצדדים.